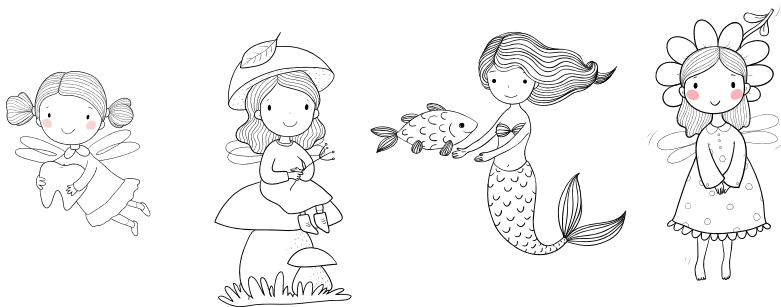
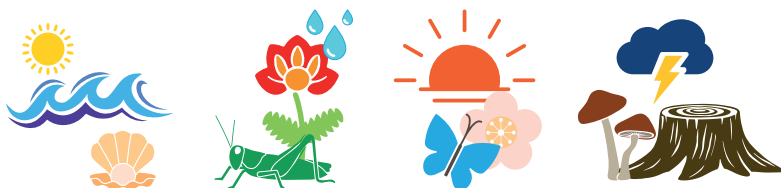

Úkol:

Pamatuješ si to správně? Přirad' vílu ke způsobu, kterým přichází na svět.

A přesně to se zrovna dneska stalo. Vyloupila se a vůbec vám nevěděla, co si hned počít. Rozkošná, malinkatá zoubková vílička, celá ještě rozespalá a zmatená z toho velikého světa okolo. A považte, žádná další víla nikde, aby jí třeba poradila, co a jak. To snad ne!

Musela se pořádně napít z kvítku a slupnout celou lesní jahůdku, aby nabrala sílu a mohla vůbec roztáhnout růžová křídélka. Určitě jste moc zvědaví, jak si poradila, a já už vás nebudu déle napínat. Hned jak skončí tahle věta, hurá do vílího světa.

Ta malinká víla se jmenovala Sofinka. Chudák vám létala po zahrádce celá zmatená a přemýšlela, kam se vydat.

Naštěstí však nebyla tak sama, jak to na první pohled vypadalo. Každá víla má svého ochránce. Je to právě ten motýl, díky kterému se zrodila z třešňového květu. Právě po něm má víla kresbu na křídélkách. Podle toho poznáte, ke kterému motýlu víla patří. Ani Sofinčin motýl nebyl naštěstí daleko. Dával si do trumpety v maceškovém záhonu. Byl totiž trošku mlsoun a nerad někam spěchal. Když už měl břicho plné nektaru, otřel si sosáček a povídal:

„Ty jsi mi ale čiperka. Jiné víličky pěkně dlouho kulí oči na svět, než se odváží vzlétnout. S tebou budu mít, koukám, pěknou kupu starostí,“ naoko se zamračil, ale bylo vidět, že si dělá legraci.

Sofince se hrozně ulevilo. Přece jenom není opuštěná! Hned na nového kamaráda vysypala všechny otázky.

„Kdo vlastně jsem? Proč jsem tady? Kde jsou ostatní víly mého druhu? Jak se za nimi dostanu?“

„Jsi malá víla, ale víc ti nepovím. Ještě bych to nějak pomotal. Víly to nemají tak jednoduché jako zvířátka. Samé úkoly a pravidla a cestování, bolí mě z toho tykadla, jen když si to představuji. Musíš na vílí úřad, kde ti přidělí práci a všechno vysvětlí. My motýli jsme tady jen na otvírání třešňových květů. Takže já mám odpracováno,“ spokojeně roztáhl křídla a hřál se na sluníčku. Víla se ale neměla k odchodu. Spíš vypadala, že se každou chvíli rozpláče.

„Ale neboj se, zůstanu tvůj přítel, a když budeš potřebovat, pomůžu ti,“ dokončil trochu neochotně, protože do žádné velké práce se mu nechtělo. Zvlášť když je tak pěkný den.

Sofinka byla zklamaná. Nedožvěděla se od něj skoro nic. „Víš aspoň, kde ten vílí úřad je?“

Motýl pohlédl k oblakům. „Samozřejmě. Musíš vylétnout až k nebi, prokličkovat mezi obláčky a najít pruhovaný zámeček tam, kde začíná duha. A moc tady dole nemeškej, ať tě nechytí kočka. Cestou dej pozor na vítr a vyhni se mrakům s bouřkou a deštěm!“ Sypal ze sebe motýl jednu radu za druhou. Ještě aby se tak Sofince cestou něco stalo! Není pro motýla větší pohroma, než když se jejich víla někde zasekne a nedorazí k ohlášení na úřad. Žádnou další už potom na starost nedostanou a přijdou o svou motýlí důstojnost. Samozřejmě. Motýl s vílou a motýl bez víly, to je přece velký rozdíl.

Úkol:

Vymaluj si zoubkovou vílu Sofinku i s motýlem. Jaké barvy na křídlech by se ti nejvíc líbily? Při jejich kreslení se můžeš inspirovat křídly skutečných motýlů.

„Dobře. Až k nebi, vyhýbat se dešťovým a bouřkovým mrakům a najít pruhovaný zámeček na začátku duhy,“ opakovala Sofinka, aby si dodala trochu odvahy. Vílí úřad. To bude určitě moc kouzelné místo! Nejspíš bude vypadat jako pěnové království, kde se všichni budou válet v obláčcích a cucat duhová lízátká. Bude tam hrát veselá muzika, všude budou létat balónky a třpytky. Už aby tam byla!

Neohroženě vylétla ze zahrady nahoru, ale co to? Vítr s ní začal cloumat sem a tam. Zabírala křídélky jako při závodech, až málem srazila čmeláka.

„Dávejte pozor, milostivá, nejste ve vzduchu sama!“ Jejda, to je ostuda. Sofinka rychle kmitala křídélky, aby se vzdálila od země a vyhnula se dalšímu nebezpečí srážky. Uf, už je konečně dost vysoko.

Ale pozor, tam si zase Sofinku hladový pták spletl s motýlem a chtěl ji sezobnout. Kam by se před ním jen schovala? Žádné stromy, křoví ani kameny v dohledu. Široko daleko nic než bouřkový mráček. Co naplat, že ji před nimi motýl varoval. Šup do něj!

Jejky, tam bylo černo a podivně to tam bzučelo. Pták byl sice pryč, ale mráček se začal otřásat. Třásl se a třásl jako mokrý pes, když se oklepává od vody. Co se to jenom děje? Bzzzt! Najednou se celý rozsvítil, zablikal a poslal k zemi jeden slaboučkový blesk. Sofince to zkrabatilo sukýnku a vlasy se jí postavily jako ježkovy bodliny.

Vypotácela se ven úplně popletená a chvíli vůbec nevěděla, kde je a kam letí. Naštěstí se však za hradbou kudrnatých bílých obláčků ukázal paprsek duhy. Sofinka z té radosti na všechny problémy zapoměla a letěla vstříc budoucnosti.